

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/80/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420202715
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6420202715.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu v spore žalobkyne U. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. 4, XXX XX W., právne zastúpenej: JUDr. Pavol Zavacký, advokát, so sídlom Hradné námestie č. 29, 060 01 Kežmarok, proti žalovanému SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, IČO: 36 022 047, so sídlom Radničné námestie 8, 969 55 Banská Štiavnica, zastúpeného vedúcim organizačnej zložky, zapísanej pod názvom: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik Odštepny závod Piešťany, so sídlom Nábregie Ivana Krasku 3/834, 921 01 Piešťany, o uloženie povinnosti žalovanému uzavrieť dohodu o vyplatení finančnej náhrady, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 25C/19/2020-77 zo dňa 20.08.2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému **p r i z n á v** a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu, ktoré mu je žalobkyňa povinná zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o uloženie povinnosti žalovanému uzavrieť Dohodu o vyplatení finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva užívaním pozemkov bez zmluvného vzťahu (ďalej aj len „Dohoda“) a náhradu trov konania (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100% (II. výrok).

1.1 Z dôvodov rozsudku vyplýva, že vychádzal z §43 ods.1, 2, §48 ods.1, §49, §50 ods.1 písm. a/ zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách (Vodný zákon), §6 ods.1, 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte aj len „Zákon o štátnom podniku“); konštatoval, že z listu vlastníctva č. XXXX pre obec a katastrálne územie Nitra vyplýva, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v k.ú. Nitra, a to pozemku registra EKN parcela č. XXXX - trvale trávnatý porast o výmere 2832 m² a pozemku registra CKN parcela č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 169 m²; z listu vlastníctva č. XXXX pre obec a katastrálne územie Nitra vyplýva, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou v podiele 4/9 nehnuteľností, nachádzajúcich sa v k.ú. Nitra, a to pozemku registra EKN parcela č. XXXX/XXX - trvale trávnatý porast.

1.2 Na týchto pozemkoch vo vlastníctve žalobkyne sa nachádza vodohospodárska stavba - upravené koryto vodného toku rieky Nitra, ktorého správcou a užívateľom je žalovaný. Žalovaný užíva pozemky žalobkyne bez zmluvného vzťahu v celkovej výmere 6921m²; žalobkyňa navrhla okresnému súdu nahradiť prejav vôle žalovaného a uložiť mu povinnosť uzavrieť s ňou Dohodu o vyplatení finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva užívaním pozemkov za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2018, t.j. za 3 roky spätne vo výške 1,89 Eur/m²/rok, teda celkom 39.242,07 Eur. Takúto Dohodu

vypracoval na žiadosť žalobkyne žalovaný, avšak s uvedením sumy 0,52 Eur/m²/rok, s ktorou žalobkyňa nesúhlasila a žiadala zaplatiť 1,89 Eur/m²/rok; žalobkyňa doplnila Dohodu o bankové spojenie a IBAN a vrátila žalovanému na podpis, ktorý ju už nepodpísal; na výzvu zo dňa 13.05.2020 žalobkyňa listom zo dňa 01.06.2020 oznámila, že dohodu odmietol podpísať minister životného prostredia.

1.3 Okresný súd v prvom rade na námietku žalovaného skúmal jeho vecnú pasívnu legitimitáciu. Z §6 ods.1, 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku vyplýva, že veci a majetkové práva, ktoré podnik spravuje, sú majetkom štátu; podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje, v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy; je oprávnený konať v mene štátu vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné; žalovaný ako štátny podnik vo vzťahu k majetku štátu vystupuje len ako jeho správca a koná v mene vlastníka majetku, t.j. Slovenskej republiky a nie vo svojom vlastnom mene. Žalovaný nemá oprávnenie uzatvárať dohody v mene Slovenskej republiky, keďže je len správcom majetku štátu a nie vlastníkom vodného toku, ktorý tečie v koryte rieky na pozemkoch žalobkyne. Práva a povinnosti správcu upravuje v čase podania žaloby (17.08.2020) platný a účinný zákon č. 364/2004 Z.z. o vodách v §48 ods.1 a §49. Správa vodných tokov je podľa týchto ustanovení všestranne zameraná na starostlivosť o zachovanie a rozvoj všetkých funkcií vodných tokov a ich koryt; správca vodného toku je aj správcom pozemkov koryt, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky; správca vodného toku je oprávnený okrem iného pri výkone správy vstupovať v nevyhnutnom rozsahu na cudzie nehnuteľnosti, užívať pobrežné pozemky (§49 ods.1 písm.a/, ods.2 Vodného zákona); vlastníkom pobrežného pozemku je povinný umožniť správcovi vodného toku výkon jeho oprávnenia (§50 ods.1 písm. a/ Vodného zákona). Uzatváranie Dohôd o finančnom vysporiadaní za obmedzenie vlastníckeho práva užívaním pozemkov do výkonu správy žalovaného nepatrí.

1.4 Súd prvej inštancie na námietku žalovaného preskúmal aj aktívnu vecnú legitimitáciu žalobkyne. Zistil, že predmetné nehnuteľnosti mala žalobkyňa nadobudnúť na základe kúpnych zmlúv z roku 2013; z listov vlastníctva nevyplýva, akým spôsobom a kedy nadobudol predmetné nehnuteľnosti právny predchodca žalobkyne; nebolo možné vyvodiť právny záver o legitimitate vlastníctva žalobkyne, keďže žalobkyňa napriek výhradám žalovaného súdu žiadnym spôsobom nepreukázala, akým titulom predmetný majetok nadobudla, kto bol pôvodným vlastníkom daných pozemkov, či sa jedná o umelo, resp. prirodzene vytvorené koryto rieky a pokiaľ ide o umelo vytvorené koryto rieky, kedy bolo vodné dielo vytvorené. Žalobkyňa napriek námietke žalovaného neunesla dôkazné bremeno tvrdenia a neprodukovala ani žiadne dôkazy na podporu správnosti jej legitimitácie v spore, preto okresný súd nemohol posúdiť jej aktívnu vecnú legitimitáciu.

1.5 Okresný súd poukázal na definíciu vodného toku a vodného koryta v zmysle Vodného zákona: vodným tokom je vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou a ktorý je napájaný z vlastného povodia alebo z iného vodného útvaru; vodným tokom sú aj vody v slepých ramenách, mŕtvych ramenách a odstavených ramenách, ak sú ovplyvňované hydrologickým režimom vodného toku, ako aj vody umelo vzduté v koryte. Vodným tokom zostávajú aj povrchové vody, ktorých časť tečie pod zemským povrchom, alebo zakrytými úsekmi (§43 ods.1 zákona č. 364/2004 Z.z.). Ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vodná plocha so spôsobom využitia pozemku ako vodný tok, je tento pozemok korytom. Ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý nie je takto evidovaný v katastri nehnuteľností, je korytom pozemok tvoriaci dno a brehy, v ktorých odtekajú vody až po brehovú čiaru (§43 ods.2 Vodného zákona). Súčasťou vodného toku je aj prirodzené alebo umelé koryto (vodným tokom je vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou - §43 ods.1 Vodného zákona).

1.6 Vodné toky, nerastné bohatstvo, podzemné vody a prírodné liečivé zdroje sú v zmysle článku 4 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky vo vlastníctve Slovenskej republiky; vodné toky a teda aj ich súčasť - prirodzené alebo umelé korytá - môžu byť len vo vlastníctve štátu - Slovenskej republiky. V tomto kontexte poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžp/1/2012, podľa ktorého, pokiaľ vlastnícke právo k vodnému toku vyplýva priamo z Ústavy SR, zápis v katastri nehnuteľností má len evidenčný charakter. Ak žalobkyňa figuruje ako vlastníka nehnuteľností, ktoré je možné charakterizovať ako vodný tok, alebo koryto vodného toku, takýto zápis s ohľadom na vymedzenie vlastníctva k vodným tokom v Ústave SR nie je možné pokladať za hodnoverný. Údaje katastra, ktorých hodnovernosť je vyvrátená, sa nesmú používať (§71 ods.3 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam - Katastrálny zákon). Žalobkyňa by tak nemohla vznikať nároky vyplývajúce z Dohody len z toho titulu, že je evidovaná v katastri nehnuteľností ako vlastníčka pozemkov, tvoriacich koryto vodného toku; žalobkyňa by mohla vznikať len nárok na náhradu škody v zmysle §49 ods. 4 Vodného zákona, ak by správcom vodného toku pri výkone správy vodného toku a užívaní pobrežných

pozemkov bola spôsobená škoda. Týka sa to však len pozemkov tvoriacich pobrežné pozemky, nie pozemkov tvoriacich koryto vodného toku.

1.7 Okresný súd mal za to, že ani v prípade, že pasívna vecná legitímácia žalovaného a aktívna vecná legitímácia žalobkyne by bola daná, nemohol uložiť povinnosť žalovanému požadovanú Dohodu uzatvoriť. Dohoda má povahu záväzku; záväzky medzi zmluvnými stranami vznikajú na základe právnych úkonov, najmä zmlúv, ktoré upravuje zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, prípadne iný právny predpis. Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný (§37 ods.1 OZ); k platnému uzatvoreniu dohody môže dôjsť len na základe slobodnej a vážnej, určitej a zrozumiteľne prejavenej vôle účastníka zmluvného vzťahu, v opačnom prípade by bola takto uzatvorená zmluva neplatná; vôľa, ako psychický vzťah konajúceho človeku k zamýšľanému následku je nevyhnutným pojmovým predpokladom vzniku právneho vzťahu. Náležitosti vôle sú predovšetkým jej sloboda a vážnosť. Slobodou vôle je sloboda jej vytvorenia, teda sloboda vzniku vôľového rozhodnutia a sloboda jeho prejavu. Výlučne účastník zmluvného vzťahu je oprávnený rozhodovať o tom, či vstúpi, alebo nevstúpi do zmluvného vzťahu, pričom sa samostatne rozhodne, s kým uzatvorí záväzok.

1.8 Okresný súd uzavrel, že svojou rozhodovacou mocou nemohol zaviazat stranu sporu k uzatvoreniu dohody, pretože by postupoval v rozpore so zákonom a základnými princípmi uzatvárania záväzkov.

1.9 O trovách konania rozhodol okresný súd podľa §255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj len „C.s.p.“) tak, že priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle §262 ods.2 C.s.p.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote z odvolacích dôvodov, uvedených v §365 ods.1 písm. e/, f/, h/ C.s.p. žalobkyňa, pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; navrhla odvolaciemu súdu rozsudok okresného súdu v zmysle §388 C.s.p. zmeniť a žalobe vyhovieť, alebo v zmysle §389 ods.1 písm. c/ C.s.p. zrušiť a podľa §391 ods.1 C.s.p. vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1 Nesprávne zistenie skutkového stavu a nevykonanie dôkazov spôsobilo nesprávne rozhodnutie súdu, ktoré vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie je nesprávne a vzhľadom na spracovanú formu rozsudku aj neurčité a nepreskúmateľné. Špecifikáciou predmetu činnosti žalovaného podľa zápisu obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica v oddiele Pš vo vložke č. XXX/S je jednoznačne daná jeho pasívna legitímácia v spore; svoju činnosť žalovaný sám špecifikuje na ním zriadených webových stránkach, podľa ktorých zabezpečuje správu vodných tokov a povodí na Slovensku; je strategicky dôležitý štátny podnik s upraveným spôsobom hospodárenia, pretože má v správe aj majetok, ktorý je podľa článku 4 Ústavy SR vo výhradnom vlastníctve štátu; zabezpečuje starostlivosť o vodné toky a na nich vybudovaný investičný majetok, stará sa o kvantitu a kvalitu povrchových a podzemných vôd. Žalovaný sám si je vedomý svojej pasívnej legitímácie v spore, ako aj svojej povinnosti vyplácať náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva užívaním pozemkov bez zmluvného vzťahu, pretože sám spracoval niekoľko návrhov obdobných zmlúv, spracoval aj Dohodu so žalobkyňou v záujme užívať jej majetok, avšak k uzatvoreniu dohody nedošlo. Žalobca navrhoval zmenu označenia žalovaného, s čím žalovaný nesúhlasil z dôvodu, že v súdnych konaniach nie je oprávnený zastupovať Slovenskú republiku, ako sa vyjadril dňa 16.02.2021.

2.2 Okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného; dôvody rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňajú formálne náležitosti podľa Civilného sporového poriadku; vzhľadom na absenciu základných náležitostí je v rozpore so zákonom aj s ustálenou rozhodovacou praxou iných súdov; poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co/187/2018 zo dňa 30.07.2019 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/286/2018 zo dňa 26.03.2019.

2.3 Žalobkyňa nesúhlasila s tým, žeby nebola aktívne legitimovaná v danom spore. Je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností a súčasne podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli vytvorené v zmysle geometrického plánu, úradne overeného Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor č. 891/2014 zo dňa 17.06.2014. Pokiaľ okresný súd vytýka žalobkyne, že žiadnym spôsobom nepreukázala, akým titulom predmetný majetok nadobudla a kto bol pôvodným vlastníkom daných pozemkov, či ide o umelo alebo prirodzené vytvorené koryto rieky a pokiaľ ide o umelo vytvorené koryto rieky, kedy bolo vytvorené, žalobkyňa uviedla, že predložila list vlastníctva, ktorý je dostatočným dokladom na preukázanie vlastníckeho práva, kým sa nepreukáže opak. Z listu vlastníctva vyplýva, že nadobudla

vlastnícké právo k pozemkom na základe kúpnych zmlúv z roku 2013. Sám žalovaný uviedol, že v danom prípade ide o umelo vytvorený tok rieky, ide teda o stavbu na pozemku žalobkyne; z vyjadrenia zo dňa 29.12.2020 a z príloh a porovnaním týchto historických máp je zrejmy rozdiel prirodzeného koryta a koryta rieky po výstavbe vodného diela. Táto skutočnosť je zrejma aj zo samotného textu dohody, ktorú pripravil žalovaný. Je to nespochybniteľný fakt, pričom žalobkyňa nikdy netvrdila a ani netvrdí, že je vlastníčkou vodného toku.

2.4 Okresný súd nevykonaním všetkých dôkazov procesne pochybil a na základe čiastočne vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nekriticky uveril vyjadreniam žalovaného. Žalovaný mal zákonný prostriedok na to, aby vysporiadal práva k pozemkom vo vlastníctve žalobkyne, resp. jej právnych predchodcov; neinicioval však vyvlastňovacie konanie ani žiadne návrhy na usporiadanie vzťahov s vlastníkmi pozemkov, jeho nečinnosť zrejme vychádzala z výhodnosti protiprávneho bezplatného užívania pozemkov, pričom sa spoliehal na zotrvanie takéhoto stavu. Ak existoval legálny postup, ktorým by bol zriadený právny titul na riadne užívanie pozemku, ale žalovaný uvedené neakceptuje, tak dôsledkom toho sa vlastník pozemku má možnosť domáhať na súde svojich zákonných práv na vydanie bezdôvodného obohatenia a takéto konanie nemôže byť označené za rozporné s dobrými mravmi. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu II.ÚS 8/97, II.ÚS 28/96, na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Agosi c. Taliansko (24.10.1986, Annuaire č. 1087), rozsudok Najvyššieho súdu ČR č. 32 Odo 823/2003, rozsudok Vrchného súdu v Prahe č. III. Cdo 45/92, nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 94/2011-44, nález Ústavného súdu ČR č.k. II.ÚS 325/2000 zo dňa 24.10.2000; súčasne poukázala na to, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti, poskytuje sa im rovnaká právna ochrana, ktorej porušenie vo svojom dôsledku znamená porušenie vlastníckeho práva žalobkyne, zakotveného v článku 11 listiny, v článku 20 Ústavy a zároveň by tak dochádzalo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces zakotveného v článku 36 listiny.

2.5 Žalobkyňa nesúhlasila ani s konštatovaním okresného súdu, že aj pri splnení pasívnej legitímácie žalovaného a aktívnej legitímácie žalobkyne nemožno dohodu uzatvoriť z dôvodu, že právny úkon má byť urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je taký právny úkon neplatný. Zdôraznila, že text Dohody v celom rozsahu pripravil žalovaný, akceptoval pripomienku žalobkyne ohľadne výšky finančnej náhrady, žiadal žalobkyňu o doplnenie jej osobných údajov a bankové spojenie. Z tohto jednoznačne vyplýva, že žalovaný túto dohodu pripravil slobodne, vážne, text Dohody bol pripravený zrozumiteľne, t.j. žalovaným boli splnené všetky podmienky na uzatvorenie predmetnej dohody, jeho vôľa bola slobodná, vážna, určitá a zrozumiteľná. Len z dôvodov pre žalobkyňu nepochopiteľných-nepreukázanie finančného krytia-bolo dôvodom jej nepodpísania. Vzhľadom na dlhotrvajúce rokovania medzi žalobkyňou a žalovaným ohľadne uzatvorenia predmetnej dohody je tento dôvod irelevantný. V danom prípade išlo o podpísanie dohody, nie o vyplatenie finančnej náhrady. Preto dôvod, pre ktorý žalovaný nepodpísal predmetnú dohodu, ktorú sám pripravil, je neakceptovateľný. Žalobkyňa podala na príslušný súd žalobu, ktorou sa domáha, aby žalovanému túto povinnosť uzatvoriť Dohodu uložil súd. Je to legitímne právo žalobkyne domáhať sa splnenia tejto povinnosti cestou príslušného súdu; poukázala na dobré mravy, keď po dlhých rokovaníach, osobných stretnutiach, písomných korešpondenciách žalovaný odmietol bezdôvodne Dohodu podpísať; takýmto správaním žalovaný porušil dobré mravy, žalobkyňu uviedol do omylu. Zdôraznila, že obdobnú Dohodu v roku 2018 podpísal a aj vyplatil finančnú náhradu s P. S.. Od roku 2018 sa do roku 2020 nezmenili právne predpisy, ktoré by zakazovali žalovanému takéto dohody uzatvárať. Poukázala na to, že je namieste otázka, či žalovaný požiadal príslušné orgány o navýšenie rozpočtu, keď argumentoval nedostatkom finančného krytia.

2.6 Článok 20 ods. 1 Ústavy a článok 11 ods. 1 listiny predstavujú súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať (ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud k veci; vlastnícké právo je chápané ako tzv. absolútne právo a pôsobí voči všetkým (erga omnes); ako najzákladnejšie subjektívne právo je chránené priamo či nepriamo celým právnym poriadkom. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 23/01, nález ÚS SR č.k. III.ÚS 237/09-33, IV.ÚS 94/2011-44.

2.7 Žalobkyňa na záver uviedla aj, že okresný súd nesprávne vyrubil súdny poplatok v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov; súdny poplatok mal byť vyrubený v zmysle položky 1b v spojení s §6 ods.1 Zákona o súdnych poplatkoch, pretože ide o konanie o uloženie povinnosti, kde by mal byť súdny poplatok 99,50 Eur znížený, podľa §6 ods. 3 citovaného zákona; aj poplatok, ktorý bol zaplatený, nebol vyrubený v súlade s položkou 1a v spojení s §6 ods.1 citovaného zákona, ten mal byť znížený o 50% v zmysle §6 ods.3 citovaného zákona, keďže podanie na súd bolo podané v elektronickej podobe.

2.8 Uplatnila si trovy odvolacieho konania.

2.9 K odvolaniu pripojila výpis z obchodného registra žalovaného a rozhodnutia krajských súdov v Žiline sp.zn. 5Co/286/2018 a v Prešove sp.zn. 4Co/177/2018 z 30.07.2019.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie je nedôvodné, účelové, neobsahuje nové právne skutočnosti. Ohľadom svojej pasívnej legitímácie uviedol, že v zmysle §6 ods. 1, 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku spravuje veci a majetkové práva, zverené mu pri jeho založení, ako aj veci a majetkové práva nadobudnuté v priebehu podnikania; veci a majetkové práva, ním spravované, sú majetkom štátu; podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje podľa §6 ods.1 v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy; obdobne je oprávnený konať v mene štátu vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné; žalovaný ako správca nie je oprávnený konať pred súdom v mene podniku vo veciach, kde vlastníkom majetku nie je štát (vlastníkom, resp. podielovým spoluvlastníkom sporných pozemkov je žalobkyňa). Zakladateľom žalovaného ako podniku je ústredný orgán štátnej správy, ktorým je Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky. Podľa Zákona o vodách v zmysle §48 ods.2 písm. a/ správu vodných tokov vykonáva správca vodohospodársky významných vodných tokov, ktorým je štátna odborná organizácia ministerstva. Zápis v obchodnom registri nie je skutočnosťou, ktorou možno preukázať pasívnu legitímáciu žalovaného vzhľadom na jeho postavenie správcu podľa zákona; z obchodného registra vyplýva len skutočnosť, že zakladateľom žalovaného je Ministerstvo životného prostredia SR a je podnikom, ktorému priznal charakter podniku pre uspokojovanie verejno-prospešných záujmov. Z §48 a §49 Zákona o vodách vyplýva, že obsahom výkonu činnosti správy vodných tokov sú určité zákonom stanovené oprávnenia a povinnosti správcu vodného toku; z výkonu týchto oprávnení a povinností žalovanému ako správcovi vodného toku žiadny majetkový prospech nevzniká a taktiež nie je plnením bez právneho dôvodu, na základe ktorého by malo dôjsť ku vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného podľa §451 ods.2 Občianskeho zákonníka.

3.1 Ministerstvo životného prostredia SR ako zakladateľ žalovaného vydalo príkaz z 28.09.2020 č. 6/2020-1.11, ktorým v bode III. podmieňuje uzatvorenie kúpnych zmlúv, nájomných zmlúv a obdobných dohôd súhlasom ministra. Uzatvorenie dohody o vyplatení finančnej náhrady, ktorú žalobkyňa žiada uzatvoriť nie je povinnosťou, ani právom žalovaného (správcu). Proces prípravy dohody, ako uvádza žalobkyňa a uzatvorenie obdobnej dohody s iným subjektom, nie sú právne významnými skutočnosťami.

3.2 Žalovaný nie je vlastníkom vodného toku, ktorý preteká po pozemkoch vo vlastníctve a podielovom spoluvlastníctve žalobkyne, ani nie je vlastníkom sporných pozemkov, po ktorých preteká rieka Nitra. Vlastníkom pozemkov a podielovým spoluvlastníkom sporných pozemkov je žalobkyňa a žalovaný na týchto pozemkoch vykonáva správu vodných tokov podľa §48 a §49 Vodného zákona. Sporné pozemky tvoria prirodzené koryto vodného toku; podľa článku 4 Ústavy SR vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky.

3.3 Rozhodnutia súdov, ktoré žalobkyňa predložila ako ustálenú rozhodovaciu prax súdov nesúvisia s predmetom sporu (týkajú sa vydania bezdôvodného obohatenia), v tomto spore predmetom je uzatvorenie dohody o vyplatení finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva.

3.4 Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

3.5 K vyjadreniu pripojil príkaz ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 28.09.2020 č. 6/2020-1/11.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného už nevyjadřila.

5. Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa §34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa §385 ods.1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa §379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa §380 ods.1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne a právne správny v plnom rozsahu potvrdil.

6. Podľa §387 ods.1,2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobkyne, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, dospel ku správnym skutkovým zisteniam, aplikoval správne ustanovenia právneho

predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len relevantnými pre rozhodnutie veci námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§380 ods.2 C.s.p.).

7.1 Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti, nevyhnutné pre posúdenie veci, na návrh strán vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením §191 a nasl. C.s.p. a dospel ku skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

7.2 Na rozdiel od názoru odvolateľky má krajský súd za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozsudku v §220 ods.2 C.s.p., keď okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, jeho právnym posúdením veci, ako aj s odôvodnením rozsudku sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle §387 ods.2 C.s.p. naň odkazuje. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery inak. Keďže okresný súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazovala žalobkyňa aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie krajský súd nepovažoval za dôvodné, neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľky, na ktorých založila svoje odvolanie dôvody a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny (§387 ods.1,2 C.s.p.).

8. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe listov vlastníctva č. XXXX a č.XXXX pre obec a katastrálne územie Nitra je žalobkyňa zapísaná ako výlučná a podielová spoluvlastníčka pozemkov, cez ktoré preteká rieka Nitra. Zo spisu je zistiteľné, že nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne užíva žalovaný. Žalobkyňa žiadala uložiť povinnosť žalovanému, aby uzatvoril Dohodu o vyplatení finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva užívaním pozemkov bez zmluvného vzťahu, ktorú pripojila ku žalobe a v ktorej ako užívateľa označila Slovenskú republiku, v mene ktorej koná žalovaný (viď čl. 3-4 pv spisu). Právne zdôvodnila žalobu ustanovením §137 písm. a/ a §229 C.s.p.; hmotnoprávne zákonné ustanovenia, z ktorých vyvodzuje svoj nárok, neuviedla ani v žalobe, ani v priebehu celého konania pred okresným súdom. Jednorazovú finančnú náhradu žiadala priznať vo výške 1,89 Eur/m² za rok, t.j. za celkovú výmeru jej nehnuteľností 6921 m² za obdobie 3 rokov spätne finančná náhrada mala predstavovať sumu 39.242,07 Eur. Žalobkyňa poukázala a do spisu založila nepodpísanú zmluvu, podľa jej tvrdenia vypracovanú žalovaným, ktorú uzavrel s inou vlastníčkou, ktorej mala byť táto finančná náhrada vyplatená; túto zmluvu žalovaný spochybnil. Okresný súd po vykonanom dokazovaní rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom.

9. Odvolanie žalobkyne nie je dôvodné; odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť v prejednávanej veci iný záver, než k akému dospel okresný súd.

9.1 Okresný súd sa správne v prvom rade zaoberal otázkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného; správne konštatoval, že vecná legitímácia, či už aktívna, alebo pasívna je vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní chápaná ako oprávnenie alebo povinnosť účastníkov, vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva, alebo nositeľom subjektívnej povinnosti, vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorých sa v konaní rozhoduje. V prejednávanej veci z ustanovenia §6 ods. 1,2 Zákona o štátnom podniku č. 111/1990 Zb. vyplýva, že veci a majetkové práva, ktoré podnik spravuje, sú majetkom štátu a podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy, je oprávnený konať v mene štátu vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné. Je nepochybné, že štátny podnik je právnickou osobou, ktorej postavenie upravuje Zákon o štátnom podniku. Z §4 ods.1, §5 ods.1 a §6 ods.1,2 tohto zákona vyplýva, že štátny podnik je právnickou osobou, ktorá hospodári s vecami a majetkovými právami, zverenými jej pri založení a ďalej s vecami a majetkovými právami, nadobudnutými v priebehu podnikania. Tieto veci, s ktorými hospodári, sú v štátnom vlastníctve. Zakladateľom štátneho podniku Slovenský vodohospodársky podnik je Ministerstvo životného prostredia SR, a to zakladacou listinou zo dňa 19.12.1996 č. 3555/1996-100 podľa §12, §13 Zákona o štátnom podniku a rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR splynutím štátnych podnikov Povodie Dunaja š.p. Bratislava, Povodie Váhu š.p. Piešťany, Povodie Hrona š.p. Banská Bystrica, Povodie Bodrogu a Hornádu š.p. Košice; štátny podnik Slovenský vodohospodársky podnik

Banská Štiavnica prebral v plnom rozsahu majetok, práva a záväzky vyššie uvedených štátnych podnikov. Odštepne závody Slovenského vodohospodárskeho podniku š.p. Banská Štiavnica sú: Slovenský vodohospodársky podnik š.p., odštepny závod Piešťany, Slovenský vodohospodársky podnik š.p., odštepny závod Banská Bystrica, Slovenský vodohospodársky podnik š.p., odštepny závod Košice a Slovenský vodohospodársky podnik š.p., odštepny závod Bratislava (viď č.l. 93, 94 spisu).

9.2 Krajský súd v zhode s názorom okresného súdu uzatvára, že žalovaný v prejednávanej veci nie je pasívne legitimovaný a už táto skutočnosť je dôvodom pre zamietnutie žaloby.

9.3 Dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie v tomto smere v stručnosti dopĺňa, že vlastnícke právo k vodnému toku vyplýva priamo z ústavy, a to z článku 4 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb., ako aj z ustanovenia §43 Zákona o vodách. Z ustanovení §5 a §6 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku je možné vyvodiť záver o nedostatku vecnej legitimácie žalovaného, pretože vystupovanie podniku v právnych vzťahoch v jeho mene s tým, že nesie zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov, upravuje §5 ods.1, ale v konaní podniku v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje (podľa §6 ods.1), v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy a vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné, mu zákon dáva oprávnenie konať len v mene štátu (§6 ods.2 Zákona o štátnom podniku). Nositeľom vecnej legitimácie vzhľadom na uvedené je preto samotný štát, t.j. Slovenská republika, pretože štátny podnik ako správca (žalovaný) koná v mene štátu a nie vo vlastnom mene. Ak správca majetku štátu nekoná vo vlastnom mene, ale v mene štátu, má pred súdom vecnú legitimáciu štát a nie správca jeho majetku. Námietka žalobkyne v odvolaní ohľadom pasívnej legitimácie nie je dôvodná.

10. Žalobkyňa podala žalobu dňa 17.08.2020, teda v čase platnosti a účinnosti zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách (Vodný zákon). V zmysle §48 ods.1 tohto zákona správa vodných tokov je všestranne zameraná starostlivosť o zachovanie a rozvoj všetkých funkcií vodných tokov a ich koryt; správca vodného toku je aj správcom pozemkov koryt, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky; so správou vodných tokov zákon spája určité oprávnenia a povinnosti správcu vodného toku, ktoré sú vymedzené a zakotvené v §48 a §49 Vodného zákona. Správca vodného toku je oprávnený okrem iného pri výkone správy vstupovať v nevyhnutnom rozsahu na cudzie nehnuteľnosti, ako aj užívať pobrežné pozemky (§49 ods.1 písm. a/ ods.2 Vodného zákona). Vlastníci pobrežných pozemkov vo vzťahu k správcovi vodného toku sú povinní umožniť správcovi vodného toku výkon jeho oprávnenia (§50 ods.1 písm. a/ Vodného zákona). Vodný zákon zdefinoval vodný tok aj koryto: podľa §43 ods.1 vodným tokom je vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte, alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou a ktorý je napájaný z vlastného povodia, alebo z iného vodného útvaru. Vodným tokom sú aj vody v slepých ramenách, mŕtvych ramenách a odstavených ramenách, ak sú ovplyvňované hydrologickým režimom vodného toku, ako aj vody umelo vzduté v koryte. Vodným tokom zostávajú aj povrchové vody, ktorých časť tečie pod zemským povrchom, alebo zakrytými úsekmi. Koryto je definované v §43 ods.2 Vodného zákona: ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vodná plocha, so spôsobom využitia pozemku ako vodný tok, je tento pozemok korytom. Ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý nie je takto evidovaný v katastri nehnuteľností, je korytom pozemok, tvoriaci dno a brehy, v ktorých odtekajú vody až po brehovú čiaru.

10.1 Žalobkyňa navrhovala uložiť žalovanému povinnosť uzatvoriť Dohodu ako kompenzáciu za obmedzenie jej vlastníckeho práva. V žalobe ani v konaní pred súdom prvej inštancie neuvádzala východiskovú právnu úpravu. Poukazovala na rozhodnutia všeobecných súdov o priznaní finančnej náhrady; predmetom v prejednávanej veci však vzhľadom na žalobu podľa obsahu aj petitu je uloženie povinnosti žalovanému uzavrieť Dohodu (č.l. 3-5 spisu).

10.2 Zo spisu nevyplýva, či ide o prirodzený tok v mieste pretekania cez pozemok žalobkyne, alebo či ide o umelý tok a kedy bol tento vybudovaný; žalobkyňa takéto skutočnosti v žalobe ani v celom konaní pred súdom prvej inštancie netvrdila ani nenavrhovala a neprodukovala v tomto smere dôkazy; nepreukazovala prípadné vytvorenie umelého toku rieky po tom, čo nadobudla vlastníctvo k uvedeným pozemkom. Žalobkyňa v odvolaní odkazuje na svoje vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného zo dňa 29.12.2020; z uvedeného vyjadrenia v tomto kontexte vyplýva len, že „sporné pozemky netvoria už dlhé roky prirodzené koryto rieky Váh - viď prílohy“ (č.l. 34-35 spisu). Krajský súd ani túto odvolaciu námietku nepovažoval za dôvodnú.

11. Odvolacie dôvody žalobkyne sú rozporné a zmätočné. Žalobkyňa na jednej strane uvádza, že má právo domáhať sa na súde zákonných práv na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci sa zaplataenia bezdôvodného obohatenia v spore nedomáha, a na druhej strane zdôrazňuje, že jej ide len o podpísanie Dohody, nie o finančnú náhradu. V žalobe a vyjadreniach žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní žalobkyne absentujú také skutkové tvrdenia, ktoré by prispeli k objasneniu skutkového

a aj právneho stavu, smerujúceho k vyhovaniu žaloby. V zamietnutí žaloby okresným súdom nemožno konštatovať porušenie práva žalobkyne na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia v podobe finančnej náhrady za bezdôvodné užívanie nehnuteľností v jej vlastníctve, ako to tvrdí žalobkyňa v odvolaní, pretože takéhoto práva sa žalobkyňa podanou žalobou ani nedomáhala.

11.1 Žalobkyňa žiada nahradiť prejav vôle žalovaného v zmysle §229 C.s.p. Toto ustanovenie upravuje zosúladenie terminológie procesného práva s právnou úpravou Občianskeho zákonníka, pričom rozsudky zaväzujúce procesnú stranu na prejavenie vôle (napr. uzavretie zmluvy pri zmluve o budúcej zmluve), časovým okamihom právoplatnosti nahrádzujú tento prejav vôle (časovým okamihom právoplatnosti sa bude zmluva považovať za uzavretú); právoplatné rozsudky, ukladajúce vyhlásenie vôle, nahrádzujú toto vyhlásenie. Žalobkyňa navrhuje nahradiť prejav vôle vo vzťahu k nároku a voči žalovanému, ktorý jej zo žiadneho zákona -procesného ani hmotného- nevyplýva. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v Dohode, ktorá má byť súčasťou výroku rozsudku, žalobkyňa navrhuje uložiť povinnosť inému subjektu (Slovenskej republike), než ktorého označila za stranu sporu - žalovaného.

12. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozsudok okresného súdu nebol výsledkom nesprávne zisteného skutkového stavu, nedostatočne vykonaných dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci, ani nebol vydaný v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ako to tvrdí žalobkyňa v odvolaní; nie je nepreskúmateľný ani neurčitý, bez zákonných náležitostí. Odvolací súd nezistil dôvody na zrušenie rozsudku okresného súdu (§389 C.s.p.) ani jeho zmenu (§388 C.s.p.), preto ho potvrdil ako vecne správny (§387 ods.1,2 C.s.p.), a to aj v závislom výroku o trovách konania (§379 písm. a/ C.s.p.), vzhľadom na neúspech žalobkyne.

12.1 Žalobkyňa v odvolaní poukázala na nesprávny výpočet súdneho poplatku zo žaloby; keďže vecne príslušným na rozhodnutie o súdnom poplatku je v zmysle zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov okresný súd, a odvolanie smerovalo proti rozsudku okresného súdu, v ktorom takýto výrok absentoval, krajský súd svoj odvolací prieskum tejto časti odvolania bližšiu pozornosť nevenoval.

13. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa §396 ods.1 C.s.p. v nadväznosti na §255 ods.1 C.s.p. a úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyne v celom rozsahu, ktoré mu je žalobkyňa povinná zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§393 ods.2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie

v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).